

daha şefkatlı olduğundan, bizim başımıza gelecekleri ve mmetinin o s̄ucirc;relerde tasvir olunan olaylar içindeki yerini düşünüyordu, saçlarının ağarıp ihtiyarlaması bundandır. Yüce Allah Kur’ân-ı Kerîm’de şöyle buyurmaktadır: لَقَدْ
جَاءَ كُمْ
رَسُولٌ مِنْ
اَنْفُسِكُمْ
عَزِيزٌ
عَلَيْهِ مَا
عَنِتُّمْ
حَرِيصٌ
عَلَيْكُمْ
بِالْمُؤْمِن
ِينَ رَؤُفٌ
رَحِيمٌ “Andolsun size kendinizden öyle bir peyamber gelmiştir ki, sizin sıkıntıya uğramanız ona çok ağır gelir. O, size çok düşkün, mü’minlere karşı çok şefkatlidir, merhametlidir.”[3] Bu âyetten açikça anlaşıldığına göre Sevgili Peygamberimiz, ümmetinin azap görmesi şöyle dursun, zahmet çekmesinden dahi üzüntü duyar. Ümmetinin sıkıntısı O’nun da sıkıntısı, sevinci O’nun da sevincidir. Keza bu âyette Cenâb-ı Allah, Esmâü’l-Hüsnâ’sından (güzel isimlerinden) olan “Raûf-Rahîm (çok şefkatli-çok merhametli)” ifadelerini Peygamber Efendimiz hakkında sıfat olarak bir araya getirmiştir. Bundan da, Yüce Allah’ın, kollarına merhametli olduğu gibi Peygamber Efendimizin de ümmetine şefkatli ve merhametli olduğu anlatılmak istenmektedir. Adamın biri bir defasında Peygamberimizden düşmanları lânetlemesini istemişti. Peygamberimiz (aleyhisselâm) o kişiye: “Ben lânet okumak için değil, âlemlere rahmet olmak için gönderildim.” cevabını vermiştir. Gerçekten de O, Mekke döneminin çok sıkıntılı günlerinde bile düşmanlarına beddua etmemiştir. Rasûl-i Ekrem’in (sallallâhüaleyhi ve sellem) Tâif yolculuğunda Tâifliler kendisini taşlamışlar, atılan taşlardan bedeni ve ayakları yara almıştı. Şayet o, Yüce Allah’tan dileseydi, Cenâb-ı Allah, Tâif ve Mekke şehirlerini yerle bir ederdi. Nitekim Sevgili Peygamberimiz Tâif dönüşünde kendisine atılan taşlardan kurtulmak için bir bağa girmiştir. Orada Hak Teâlâ Hazretlerine yaptığı tazarru, niyaz ve yakarıştan sonra yanına gelen bir melek O’na, “Dilerse Yüce Allah’ın Tâif ve Mekke’nin çevresindeki dağları birbirine kavuşturmak suretiyle her iki şehirde İslâmüşmanlığı yapan zâlimleri yok edeceği” haberini getirdi. İşte bu esnada Efendimizin başına gelen sıkıntılar koca dağları bile eritecek dereceye gelmişse de o, Cenâb-ı Hakk’tan böyle bir istekte bulunmadı. Aksine:
أَرْجُو أَنْ
يُخْرِجَ
الله مِنْ
أَصْلابِهِمْ
مَنْ
يَعْبُدُ
الله

وَحْدَهُ لا
يُشْرِكُ
بِهِ شَيْئًا
”Allah’ım! Bunlar hakikati gümremiyorum, ama mit ediyorum ki bunların
ocukları bir gümnen gercedil;eği gümrecekler, tevhide erezeklerdir. Senden
onların hidacı yete ermelerini istiyorum.” diyerek kendisini taşlayanlara Allah’tan
hidayet diledi. Peygamber Efendimiz, kendisini taşıyan, vüüm;cudunu kan revan icedil;inde
bırakan, namaz kılarken boğazını sıkan veya başına işkembe koyan, gevicedil;eceğinin yollara
dikenler serpen insanların, hep hidayetlerini istemiş bümylelikle duum;şmanlarının bile
cennete gitmelerini arzu etmiştir Kardeşlerim Uhud, İslam’ın ikinci buum;yuum;k
meydan sınavıdır. Taktik icedil;idan bir yenilgiyle sonuçlanan Uhud, başta Hz.
Muhammed (asv) olmak üuml;zere buum;tuum;n Muum;sluum;manların çok acı
çeklikleri bir yerdir. Bu açılarından Hz. Muhammed (asv)’in payına, sevgili
arkadaşlarından onlarcasının şahid edilişini ve ordusunun dağılışını gümrmek gibi en
bum;yuum;klerinin yanında, üuml;zerine kılıçsavrulması, dişlerinin kırılması,
yanağının yarılması ve diş etine demir parçalarının saplanması gibi gümreceli olarak
daha kuum;çükleri de duum;şer. Buum;yuum;k, kuum;çük bu
acıların hepsinin birden yaşandığı en sıcak dakikalarda, sığındığı dağın yamacında kan yere
duum;şeceğinin esnada, hemen ellerini kaldırarak âdetâ duâ ile İlâhî
gadabın önuum;ne gevicedil;meye çalışmış ve:
اللهمَّ
اغْفِرْ
لِقَوْمِي
فَإِنَّهُمْ
لا
يَعْلَمُونَ
”Allah’ım, benim halkımı bağışla. Çünkuum; onlar gerçeği
gümremiyorum. Eğer gümrelerdi bümyle yapmazlardı.” Bir yandan da
yanağından ve dişlerinden duum;kuum;len kanları eliyle silerek, toprağa duum;şmelerine
engel olmaya çalışmaktadır. Bu durum dikkatlerinden kaçmayan bazı sahabeler
daha sonra sorar: ”Ey Allah’ım Elçisi! Niçin kanınızın toprağa
duum;kuum;lmemesi için o kadar uğraştınız?” Bir Allah’ım kanunudur.
Bir toplum kendilerine rahmet olarak gümnerilmiş bir peygamberi, kanı toprağa
duum;kuum;lecek ölçüde yaralarsa, kendilerine muum;hlet tanınmaz.
Toptan yok edilirler.”**[4]** İşte niyazıyla kâfirlerin başına gelmesi muhtemel bir belayı
önlemişti ki, bu ifadelerin her bir kelimesinde nasıl bir şefkat ırmağı çağladığı
açiktir. Bunun gibi, Muum;sluum;manlar 630 yılında Mekke’nin fethinden sonra
Hevâzin (Huneyn) muharebesinin ardından Tâif’i kuşatmak durumunda
kalmışlardı. Tâif, surlarla çevrili olduğu için şehre girmek muum;mkuum;n
olamadı. Kuşatma uzayınca yapılan istişarede buum;legenin tamamı Muum;sluum;manların
eline gevicedil;tiği için kuşatmayı terk etmenin herhangi bir zarar vermeyeceği
güm&uum;ş&uum; benimsendi. Bunun üzerine Peygamberimiz (sallallâhuum;
aleyhi ve sellem) surlar sebebiyle şehrere giremeden orayı terk etmek durumunda kalırken
Muum;sluum;manlardan bazıları, Tâifilerin senelerden beri Muum;sluum;manlar
aleyhine yaptığı kuum;tuum;l&uum;klerin sıklığından bahisle Hz. Peygamber’den
beddua etmesini istedikleri güm&uum;ld&uum;. Fakat tipki birincisinde olduğu gibi Efendimiz
Hazretleri yine lânet okumadı, beddua etmedi, merhametli davrandı ve:
اللّهُمَّ

اهْدِ
ثَقِيفاً “Allah’ım!
Senden Tâifilerin ıslahını ve hidayete erişmiş olarak huzuruma gelmelerini diliyorum”
diye dua etti. İlleride Taifililerden bir heyet Medine’ye gelerek Peygamber Efendimizin
huzuruna girip Müslüman olduklarını söyemişler ve şehirlerine
döndükten sonra o zamana kadar taptıkları putlarını kendi elleriyle kırmışlardır. İşte bu
sonuç, rahmetin, merhametin, Sevgili Peygamberimizin merhametinin bir sonucudur.
Peygamberimiz beddua ve Iânet yerine merhamet elini uzatınca, hidayet duasını yapınca
insanların İslâm’a koştukları görülmüş ve bizzat Medine’ye
gelerek müslüman olduklarını özgür iradeleriyle ifade etmişler ve bundan
böyle müslümanlığın gereklerini yerine getireceklerini söyemişlerdir.
Muhterem Kardeşlerim Mekke’nin tahlil ihtiyacının bütününü
karşılıyan Hamame isimli bir kabile reisi Müslüman olur. Ve Mekke’ye tahlil
satışını durdurur. Aniden açilik tehlikesiyle yüz yüze kalan Mekke’li
putperestler önce Hamame’ye başvururlar. Fakat sonuç olumsuzdur. Bunun
üzerine, son çare olarak Hz. Muhammed (asv)’e bir elçi heyeti
gönderirler. “Eğer senden de bir çare bulamazsak, hepimiz açicktan
kırılırlız.” derler. O, Mekkelilerin üç yıl boyunca kendiyle beraber
bütün Müslümanlara bir tek bügday tanesi bile vermediklerini hatırlına
getirmez. Müslüman arkadaşlarıyla beraber kendisine sadece “Rabbim
Allah’tır.” dedikleri için, vatanlarında hayatı tanımayıp, göç
etmek zorunda bıraktıklarını düşünmez. Kendisini defalarca öldürmeye
kastettiklerini dikkate almaz. Defalarca ordu düzüp Medine’ye
yürüdüklerini unutur. Unutur ve Hamame’ye emreder, Mekke yeniden
tahlilina kavuşur.[\[5\]](#) Ve yine Esved oğlu Habir, Peygamberimizin kızı Hz. Zeyneb
(r.anha)’in katlidir. Zeyneb, Mekke’den Medine’ye, babasının yanına hicret
etmeye çalışırken yolu, içlerinde Habir’in de bulunduğu bir grup
Mekke’li putperest tarafından çevrilir ve Habir elindeki mızrakla Hz. Zeyneb
(r.anha)’i devesinden düşürür. Hamile olan Zeyneb (r.anha)
düşük yapar ve bir süre sonra da bu nedenle ölür. Mekke fethedilince,
kendisinden Hz. Zeyneb (r.anha)’in intikamının alınacağı korkusuyla saklanan ve
İran’a kaçma hazırlıkları yapan Habir’e haber gönderir. Can
güvenliği verir. Huzuruna gelince de bağlılık sözünü kabul eder ve
bağışlar.[\[6\]](#) Kardeşlerim Allahın Resulünün Cebinde on gümüşü
vardır. Medine çarşısından bir gömlek satın alır, dört gümüş verir.
Kapıda bir fakir yeni aldığı gömleği ister, verir. Dönüp dört
gümüşüse ikinci bir gömlek alır. İki gümüşü kalmıştır. Az sonra
yolda ağlayan küçük bir kız çocuğu görür. Yanına yaklaşır
nedenini sorar. Küçük kız bir hizmetçidir.(Cariyedir) “Ev sahibim
bana un almam için iki gümüş vermişti, kaybettim.” Cebindeki son iki
gümüşü de ona verir: “Ağlama,unu bunlarla alabilirsin.” der.
Hizmetçi kız yine de huzursuzdur. Bu seferde “Eve geç kaldığım için
beni dövmelerinden korkuyorum.” Hz. Muhammed (asv) küçük
kızın elinden tutar, önceunu alırlar. Sonra da küçük kızın hizmet ettiği eve
giderler. Ev sahipleri akşam saatinde kapılarına gelen bu sürprizden şaşkınlık ve
sevinçlidirler. O, küçük hizmetçiyi göstererek:
“Geç kıldığı için cezalandırılmaktan korkuyordu. Sakın onu
dövmeyin.” der. Şaşkınlığını hala atamamış ev sahibi, cevap verir: “Ey

Allah'ın Elisi! Sizin evimizi onurlandırmanıza neden olduğu işin siz şahid olun ben onu azad ediyorum, artık hürmət ederim Hz. Muhammed (asv) bunun yerine əllerini arak Allah'a hamd eder: "Allah'ım şu onunla bana ve bir yoksula birer şanlı maledikti. Bir kız oğunu sevindirdi ve hərriyetini kazanmasını sağladı."^[7]

Evet Kardeşlerim Allah Resulü; Mülkçəsi kendi yaşamıyla sınırlı olan baba ocağı, ana yurdu Mekke, O'nuna (asm) ve İslam'a duyulan şəmanlığın başkenti, karargâhı Mekke, şimdə tepeden tırnağa silahlı on bin Mülkçəsi man askerden oluşan ve oğlunu Arabistan şartları içindedir.

İşte peribayılığında sahip olan bir ordu tarafından beş koldan fethedilmektedir. Ordu Mekke'yi çepeçevre kuşatarak konaklamıştır. Gecedir... Kamp ateşleriyle Mekke dağıları pırıl pırıldır. Her askere bir ateş yakması emredilmiş ve karanlık Mekke on bin ışıkla kuşatılmıştır. Şehri terk eden baş şaman Ebu Sufyan elinden tuttuğu kükürt;çük oğluyla beraber ön'e gelir, hemşehrisinin zayıf tarafını çok iyi bilmektedir. "Allah'a yemin ederim ki ya beni affedersin ya da şunu çocukla beraber kendi canına kıyarım." Yıllarca can şamanı olan kişi şimdiden kendinin ve oğlunun canını aracı yaparak, bağışlanma istemektedir. Bağışlanır... Ertesi sabah namazından sonra ordu harekete geçmektedir. Mekkeliler şəhərin klerini manzaranın heybetinden donup kalmışlardır. Mekke'nin yeticisi Ebu Sufyan bir tepenin üzerinde yanında Hz. Muhammed (asv)'in amcası Hz. Abbas olduğu halde dalga dalga Mekke'den içeri giren Mülkçəsi man ordusunu seyretmektedir. Her geçen boulıüğumün kimler ve hangi kabile olduğunu Hz. Abbas'a sormakta ve aldığı cevapla hayatı git gide bugumüyerek hayranlığa dönmektedir. Bir sənət sonra sabırsızlıkla. "Hz. Muhammed daha geçmedi mi?" diye sormaya başlar. Ve en sonunda devesi Kusva'nın üzerinde savaş zırhına boulıünmüş Hz. Muhammed (asv) golumürün r. Allah'ın kutsal ilan ettiği bir şehrə ancak alçakgouml;nüllülükle girilebileceğini goul;stirmek içinedil;in iki boulıüklüm olmuş, başı egerinin kaşına dekmektedir. Allah'a hamd etme durumundadır. Bu sırada yanında yer alan Medineli komutanlardan Ubade oğlu Sad, Ebu Sufyan'a nerek seslenir: "Bugumün ana baba" Bugumüdür. Bugumün Uhud'un intikamını alma gumüdür. Bugumün Kureyş kabilesinin onurunu iki paralık etme gumüdür. Bugumün helak etme gumüdür. Hz. Muhammed (asv) bir el işaretiley Sad'ı susturur ve şouml;yle seslenir: "Bugumün merhamet ve acıma" Bugumüdür. Bugumün Kureyş'in onurunu yuuml;celtmə gumüdür. Bugumün Kâbe'ye ve Mekke'ye saygının zirveye çikacı guumündür. Sonra emir verir, Sad'ı komutanlıktan alır. Yerine Sad'ın oğlunu atar. "Ok az kan doul;külür ve Mekke teslim olur." Nerede dinlenmek istersiniz?" Yumüzünde acı bir tebessümüm yayılır. Kendi evini, baba ocağını hatırlar. Fakat o ev yıllar önce sadece üzülsün ve duyunca kendisine işkence olsun diye kuzeni Akıl tarafından yıkılıp, yerle bir edilmişdir. "Akıl bize dinlenecek ev mi bıraktı?" der. Fakat hiccedil; kimse Akıl'ın kılına bile dokunmayı üşumünmez. Akıl de boul;tün putperest Mekke halkı gibi gumüvence verilenlerdendir. Dokunulmazlığı vardır. Ama yıllar boyunca yaptıkları her eşit zulümüm, baskıcı, işkence ve şamanlığın karşısız ve

intikamsız kalmasına Mekke halkı bir tüuml;rlüuml; inanamamaktadır. Gerçekten kendilerine dokunulmayacağına ve intikam alınmayacağına emin olabilmek için Kâbe’deki putları henüuml;z temizlemiş olan Hz. Muhammed (asv)’i Kabe’nin kapısında karşılayıp, önüuml;nüuml; keserler. Çekingen utangaç ve ürkektirler. Hz. Muhammed (asv) eğik duran başların bu sessizlikleriyle ne demek istediklerini çok iyi anlamıştır. “Benimle sizin durumunuz, Hz. Yusuf’un kardeşleriyle durumu gibidir. O kardeşlerine nasıl “Bugün size herhangi bir azarlama yoktur. Allah sizi bağışlasın. Zira O, merhametlilerin en merhametlisidir.” dedi ise, ben de aynı şeyi söyilüyorum. Gidin, serbestsiniz.” Akşama kadar bütün Mekke Müslüman olmuştur. Ve ertesi gün askeri güç, artık ona ihtiyaçç kalmadığı için Mekke’nin dışına çikarılır. Fakat Mekke’nin fethedileceği anlaşıldığı zaman, şehir dışına, uzaklara kaçanlar vardır. Bunlar Hz. Muhammed (asv)’i tanımayan, hiçbir şefkat ve bağışlama gücünün de kendilerinin affına yetmeyeceğine inanan “ağır suçlulardır.” Bir tanesi Hz. Muhammed (asv)’in amcasının katili Vahşi’dir. Arkasından haberci gönderir, dönüp Müslüman olmasını ister. Vahşi ürkektir. Mektubunda: “Ya Muhammed! Sen ‘Kim adam öldürür, ya da Allah’a ortak koşar ya da zina ederse cezaya çarpılır, kıyamet gününde azabı katmerleşir ve azab içinde hor ve hakir olarak ebedi kalır.’ diye söyilüyorsun. Hâlbuki ben bunların hepsini yaptım. Benim için hala bir kurtuluş yolu olabilir mi?” der Bu cevap üzerine Kur’an’da Furkan suresinin 71. Ayeti indirilir. Hz. Muhammed (asv) indirilen ayeti yazdırır ve Vahşi’ye yollar:

وَمَنْ تَابَ
وَعَمِلَ
صَالِحًا
فَاِنَّهُ
يَتُوبُ
اِلَى اللهِ
مَتَابًا “Kim de tövbe eder ve salih amel işlerse işte o, Allah’a, tövbesi kabul edilmiş olarak döner..” Vahşi bununla da tatmin olmaz. “Ya Muhammed! Tövbe, iman ve iyi amel, ağır bir şarttır, olabilir ki gücüm yetmez.” Bu cevaba cevap yeni inen Nisa suresinin 48. Ayetinden gelir: اِنَّ
اللهَ لاَ
يَغْفِرُ
اَنْ
يُشْرَكَ
بِهِ
وَيَغْفِرُ
مَا دُونَ
ذَلِكَ
لِمَنْ
يَشَآءُ
وَمَنْ
يُشْرِكْ
بِاللهِ
فَقَدِ

افْتَرَى
اِثْمًا
عَظِيمًا “Şüphesiz Allah, kendisine ortak koşulmasını asla bağışlamaz. Bunun dışında kalan (günah)ları ise dilediği kimseler için bağışlar. Allah’a şirk koşan kimse, şüphesiz büyük bir günah işleyerek iftira etmiş olur..” Vahşi gene ikna olmamıştır. Yeni bir mektup yazar “Ya Muhammed; bundan “eğer Allah dilerse buyruğunu yapacaktır” anlamı çıkmaktadır. Ben bilmiyorum, Allah benim hakkımda böyle bir şey dileyecek mi?”der, Bunun üzerine de Zümer suresinin 53. Ayeti indirilir:
وَاَنِيبُوآ
اِلَى
رَبِّكُمْ
وَاَسْلِمُوا لَهُ مِنْ
قَبْلِ اَنْ
يَأْتِيَكُمُ الْعَذَابُ
ثُمَّ لاَ
تُنْصَرُونَ
“&nbs; De ki: “Ey kendilerinin aleyhine aşırı giden kullarım! Allah’ın rahmetinden ümidinizi kesmeyin. Şüphesiz Allah, bütün günahları affeder. Çünkü O, çok bağışlayandır, çok merhamet edendir.” Vahşi: “İşte şimdi oldu.” der. Mekke’ye gelir ve Müslüman olur. İnsanlar sorarlar: “Ey Allah’ın Elçisi!
Bütün bu müjdeler sadece Vahşi için mi, yoksa hepimize mi?” O cevaplar: “Hepiniz!..” Önceki yıllarda, Bedir’de öldürülen yakınlarının intikamını almak için Medine’ye Hz. Muhammed (asv)’i öldürsün diye suikastçiler göndermiş olan Kureyş’in ulularından Ümeyye oğlu Safvan’da kaçaklardandır. Kendisini ikna edip, geri getirmek üzere, Hz. Muhammed (asv)’e suikastçi olarak gönderdiği Umeyr oğlu Vehb gönderilir. Yanında, Hz. Muhammed (asv)’in “dokunulmazlık” sözünün belgesi olarak verdiği sarığı da vardır. Safvan güvenir ve geri döner. Fakat henüz İslam’a hazır değildir. Hz. Muhammed (asv)’in karşısında durur. “Bana iki ay izin tanı. Dinini kabul edip etmemek için düşüneyim.” der. Hz. Muhammed (asv) cevap verir. “İki ay değil dört ay izin, sana.” Dört ay dolmadan Safvan kendi isteğiyle Müslüman olur Örnek kaçakların üçüncüsü; Bedir’de öldürülünceye kadar İslâm ve Hz. Muhammed (asv) düşmanlığının başını çekmiş ve O’nun tarafından “Bu ümmetin firavunudur.” diye tanımlanmış olan Ebu Cehil’in oğlu İkreme’dir. İkreme de çok şeyler yapmıştır. Öyle ki Hz. Muhammed (asv) onun hakkında da “Ondan çektiğimi babasından çekmedim.” diyecektir. İkreme’yi ikna edip geri döndürme görevini de eşи üstüne alır. Yemen sahilinde, gemiye binmiş ve Afrika’ya geçmek üzereyken kendisini yakalar. Mekke’ye döndürür. İkreme’nin içeri girmekte olduğu söylenince Hz. Muhammed (asv) yanında oturan arkadaşlarını uyarır. “Sakın babası aleyhinde konuşup, kendisini rencide etmeyin.” İkreme içeri girer. Hz. Muhammed (asv) kendisini kucaklayarak karşılar. “Süvari muhacir, hoş geldin.” der. Yanına oturtur.

Gümüşlerini, duydukları ve yaşadıkları karşısında şaşırın İkime söz verir.
”Ey Allah’ın El-i Cedidisi! Sen şahid ol bugüne kadar senin dinini engellemek yolunda harcadığım gayretin ve paranın en az iki katını ona hizmet etmek için harcayacağım.“ İkime sözünde durur. Yıllar sonra, Hz. Merve (ra)’nın halifeliği döneminde Orta Doğu’nu Mülküm man oluşuna yol açtı; an Yermuk savaşında bir yudum su içmeden şehid olan ve kılıçlı yaraları sayarlar.^[8] Bu örneklerde de gümüşlernekle de altınlarla, gibi Peygamber Efendimiz, merhamet ve şefkatının bir eseri olarak insanlara sözlerini uzatmış, onları inkâr edip batağından İslâm’ın cennetine kazanmak istemiştir. Efendimiz Hazretleri, Allah’ın rahmet ve mağfiretini yalnız iki kişiye (kendisine ve Peygamberimize) ait kılmak üzere dua eden bir cahîl bedeviye: ”Allah’ın lutfu ve rahmet dairesini kecedilerek darlastırdın“ buyurmuş, bu içmeden erikte ve bu formatta yapılan bir dua anlayışının pek uygun olmadığını belirtmiştir. O’nun şefkatı aynı zamanda hayvanlara idi, tabiatı idi. Hayvanlara fazla yaklaştırmamak, klenmemesini, iyi bakılmasını, eziyet edilmemesini ısrarla belirtiyor, kıyamet kopacak olsa, elinde de bir fidan olsa onu dikmeye vakti varsa dikip söyleyeceğini söyleyip yordu. O, rahmet ve şefkat peygamberi idi. Bu manasına inananları sözlerini merhametli olmaya teşvik ediyor, söyleye buyuruyordu:
#1575;#1604;#1585;#1617;#1614;#1575;#1581;#1616;#1605;#1615;#1608;#1606;#1614;
#1610;#1614;#1585;#1618;#1581;#1614;#1605;#1615;#1607;#1615;#1605;#1615;#1615;#1604;#1604;#1617;#1607;#1615;#1578;#1614;#1593;#1575;#1604;#1609;!
#1575;#1585;#1581;#1614;#1605;#1615;#1608;#1575;
#1605;#1614;#1606;#1618; #1601;#1610; #1575;’#1585;#1590;#1616;
#1610;#1614;#1585;#1618;#1581;#1614;#1605;#1618;#1603;#1615;#1605;#1618; #1605;#1614;#1606;#1618; #1601;#1610;
#1575;#1604;#1587;#1617;#1614;#1605;#1614;#1575;#1569;#1616;
#1575;#1604;#1585;#1617;#1614;#1581;#1616;#1605;#1615;
#1588;#1616;#1580;#1618;#1606;#1614;#1577;#1612;
#1605;#1616;#1606;#1614;
#1575;#1604;#1585;#1617;#1614;#1581;#1618;#1605;#1606;#1616;
#1605;#1614;#1606;#1618;
#1608;#1614;#1589;#1614;#1604;#1614;#1607;#1614;#1575;
#1608;#1614;#1589;#1614;#1604;#1614;#1607;#1615;
#1575;#1604;#1604;#1617;#1607;#1615;
#1578;#1614;#1593;#1575;#1604;#1609; ”Merhamet edenlere Allah da merhamet eder. Siz yeryüzündeki kileşenlere şefkat ve merhamet gümüşlerinizi, gümüşlerde size merhamet etsinler.“^[9] #1605;#1614;#1606;#1618; #1614;#1604;#1575;#1610;#1614;#1585;#1618;#1581;#1614;#1605;#1615;#1604;#1575;#1614;#1610;#1615;#1585;#1618;#1581;#1614;#1605;#1615; ”Merhamet etmeye merhamet olunmaz.“ Ailede, toplumda ve yeryüzündeki insanlarla diyalogunda merhamet ve şefkatın en

derin örneklerini yaşatan Hazreti Muhammed (sallallâhü aleyhi ve sellem), insanları, hayvanları, bitkileri, tüm varlıklarını ve evreni Yüce Allah’ın bir emaneti olarak görüyordu. Emanet, ciddiyet, bilinç ve sorumlulukla korunup geliştirilebiledi. Sorumluluk ise şefkat, rahmet ve merhametle anlam ve değer kazanırdı. Bu sebeple, onun peygamberliği nasıl evrenselse, rahmet, merhamet ve şefkati de evrenseldir. Bu münasebetle o, evrendeki her varlığa karşı şefkatlı ve merhametli olmak gerektiğine dair ilkeleri, tüm insanlık için öngörmüştür. Hiç kuşkusuz bize de çevremize karşı onun gibi şefkatlı ve merhametli olmak yakışır. Bize, merhametsiz, şefkatsız, acımasız, gaddar, katı yürekli ve zalim olmak yakışmaz. Şefkat ve merhamet, sevgi eksenli bir duygusal şenliğidir. Bir sevgi medeniyeti oluşturanın yolu hiçkuşkusuz şefkat ve merhametten geçer. [\[10\]](#) [\[11\]](#) Enbiyâ, 21/107 [\[2\]](#) İbrahim [□](#)[□](#) Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, Akçağ Yayınları: 4/29. [\[3\]](#) Tevbe, 9/128 [\[4\]](#) Ataullah b.Fazlullah, [□](#)[□](#)Ravzatü’l-Ahbab, s.174; [\[5\]](#) Afzalur [□](#)[□](#)Rahman, Siret Ansiklopedisi, I/54. [\[6\]](#) Afzalur [□](#)[□](#)Rahman, Siret Ansiklopedisi, I/53. [\[7\]](#) İbrahim [□](#)[□](#)Refik, Güllerin Efendisi, s.119. [\[8\]](#) M. Yusuf [□](#)[□](#)Kandehlevi, Hayatü’s-Sahabe, I/55, 123, 192, 199, 205-209; (II/524; IV/27; [□](#)[□](#)İbrahim Refik, Güllerin Efendisi, s.172; Abdurrahman Azzam, [□](#)[□](#)Peygamberimizin Örnek Ahlakı, s.77, 83; Ataullah b.Fazlullah, Ravzatü’l-Ahbab, [□](#)[□](#)s.258 [\[9\]](#) Tirmizî, Birr [□](#)[□](#)16, (1925); Ebû Dâvud, Edebiyat 66, [\[10\]](#) Prof. Dr. [□](#)[□](#)Hüseyin ALGÜL Zuhur Dergisi sayı 1

[islam ve Hayat,Güncel Vaaz ve Hutbeleri](#)